

Kristaus Išpirkimas

Vyresnysis Aleksandras Dračiovas

Vyresnysis
Aleksandras
Dračiovas

Teko sutikti žmonių, kurie mano, kad „Kristaus epocha praėjo ir prasidėjo naujas evoliucijos etapas. Tai, ką Kristus paliko, ir taip jau yra teisinga elgesio normų sistema visuomenėje; Jo išdėstyti pamokymai ir įsakymai puikūs, bet mes judame toliau.“ Ir kaip tik tą akimirką pagalvojau apie Velykas ir ką iš tikrųjų reiškia Gelbėtojo prisikėlimas.

Nuo vaikystės prisimename šią šventę – šviesią pavasario dieną su Velykų pyragais, spalvotais kiaušiniiais, šypsenomis, prisiminimais apie protėvius ir žodžiais „Kristus prisikėlė!“

Tikiu, kad Kristus prisikėlė: Jis numirė ir trečią dieną prisikėlė iš mirusiųjų. Dėl Jo prisikėlimo žinau, kad gyvensiu su savo šeima amžinai. Giesmėje „O, kokias širdies giesmes“ (angl. „Oh, What Songs of the Heart“) yra tokie žodžiai:

*O, kokias giesmes giedosime,
o, kokią sveikinimą išgirsime,
kai mus užplūs meilė širdžiai trykstant
džiaugsmu
glėbyje mūsų brangių dangiškųjų tėvų!*

Galvodamas apie tuos, kurie ieško gyvenimo prasmės, prisimenu Kristaus prisikėlimą. Tada daug kas atsistoja į savo vietas. Paklydimai, abejonės, nusivylimai pasitraukia. Vyresnysis Kristofersonas sakė: „Jei Jėzus prisikėlė tiesiogine prasme, tai,

be abejonės, reiškia, kad Jis tikrai yra dieviška esybė. Joks paprastas mirtinasis neturi savyje galios prikelti save po mirties.“ Pasaulyje yra daug įvairių mokymų. Bet ar kas nors nugalėjo mirtį, pabuvojo už uždangos ir sugrįžo kaip prisikėlusio esybė su tobulu kūnu ir žinojimu? „Kadangi Jėzus prisikėlė, tai Jis tikrai turėjo būti Dievas, Tėvo Viengimis Sūnus. Todėl tai, ko Jis mokė, – tikra; Dievas nemeluoja. Todėl Jis yra žemės Kūrėjas, kaip Pats sakė. Todėl, kaip Jis mokė, dangus ir

pragaras tikrai egzistuoja. Todėl egzistuoja dvasių pasaulis, kurį Jis applankė po Savo mirties. Todėl, kaip angelai sakė, Jis ateis vėl ir „Pats viešpataus žemėje“. Todėl visų laukia prisikėlimas ir paskutinis teismas.

Žinios apie prisikėlimą mums padeda drąsiai pasitikti mirtį. Kai mano žmonos tėvas mirė, liūdėjau stebėdamas mylimųjų, kurie netikėjo prisikėlimu, sielvartą. Bet savo mylimosios akių švytėjime mačiau tikėjimo ir vilties šviesą. Ji buvo rami ir liūdėjo tiktai

dėl ankstyvo išsiskyrimo. Išgirdau jos liudijimą, kad būsime drauge. Lygiai taip ir Amono žmonės Mormono Knygoje „niekada [...] nežvelgė į mirtį net su menkiausia baime dėl savo vilties ir žinių apie Kristų bei prikėlimą; todėl mirtis jiems buvo praryta Kristaus pergalės prieš ją“. Pats Jėzus kalbėjo: „Jėzus jam sako: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenuveina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane.“ Kaipgi tada ieškotumėte tiesos be Kristaus? Niekaip!

Kai apsilankiau šventykloje, pasitvirtino pranašo žodžiai, kad „šventyklos gyvai ir veiksmingai liudija apie mūsų tikėjimą prikėlimo tikrumu. Jose sukurta šventa aplinka, kurioje mirusiems atstovaujantys gyvieji gali atlikti visas būtinas mirtingojo gyvenimo apeigas už tuos, kurie gyvena dvasių pasaulyje.“

Prikėlimo ir gyvenimo su savo mylimaisiais viltis keičia žemiškojo gyvenimo perspektyvą. Kuo daugiau žmonių tuo patikės, tuo geresnė taps mūsų visuomenė. Prikėlimas – tai daugiau nei dvasios susijungimas su kūnu. Iš Mormono Knygos sužinome, kad *atstatymas* vėl sugrąžina „kūniška už kūniška“ ir „gera už tai, kas gera“.

Vyresniojo Nylo A. Maksvelo žodžiais tariant, „Kristaus pergalė prieš mirtį išvadavo žmoniją nuo nemalonios perspektyvos. Beliko tik asmeniniai nemalonumai, iš kurių irgi galime išsivaduoti sekdami mokymais To, kuris mus išgelbėjo nuo visuotinio išnykimo.“ ■

Dėkingumas už Apmokėjimo dovaną

Jelena Uljanova

Baltijos misija

Mąstydamą apie Jėzaus Kristaus Apmokėjimo reikšmę kiekvieno žmogaus gyvenime, prieinu prie išvados, kad vis dar negaliu visiškai suvokti šio įvykio masto ir didingumo. Esu amžinai dėkinga už dovaną, suteikiančią mums galimybę po mūsų žemiškojo išmėginimo sugrįžti Dangiskųjų Gimdytojų akivaizdon. Apmokėjimas yra Evangelijos ir išgelbėjimo plano, kurį mums paruošė mūsų Amžinasis Tėvas, kulminacija, o taip pat dieviškos meilės mums išraiška. Mūsų Gelbėtojas ir Išpirkėjas Jėzus Kristus – tai patikimas tiltas, leidžiantis pereiti prarają, dėl mūsų nepaklusnumo tvyrančią tarp mūsų ir Dangiškojo Tėvo. Nuodėmės slegia ir vargina mus, sukelia įvairių abejonių, atneša kentėjimus, sustabdo mūsų dvasinį augimą ar net jį sugriaua, bet nuoširdžiai atgailaudami galime išsivaduoti iš nuodėmės įtakos. „Tik per atgailą įgyjame teisę į apmokančią Jėzaus Kristaus malonę ir išgelbėjimą. Atgaila [...] nukreipia mus į laisvę, pasitikėjimą ir ramybę“ (D. Todas Kristofersonas, „Dieviška atgailos dovana“).

Raštai pasakoja Apmokėjimo istoriją. „Ir štai, jis iškęs gundymus ir kūno skausmą, alkį, troškulį ir nuovargį netgi didesnę, negu žmogus gali iškęsti, nebent myriop; nes štai, kraujas sunksis iš kiekvienos poros – tokia

Jelena Uljanova

didelė bus jo kančia dėl jo žmonių nelabumo ir bjaurumų“ (Mozijo 3:7). Galvodama apie tai, ką patyrė Jėzus Kristus aukodamas savo apmokančiąją auką už visus, kada nors gyvenusius,

gyvenančius ar gyvensiančius žemėje, trokštu „atsisakyti kūniško žmogaus“, atsikratyti silpnybių, kurioms taip lengvai pasiduodu savo kasdieniame gyvenime, trokštu tapti geresnė, švaresnė, nuolankesnė ir malonesnė. Sunkiose situacijose pasikliaunu dangaus pagalba ir žinau, kad galiu jos tikėtis, jei lieku ištikima savo sandoroms.

Kai iš savo pusės padarome viską, ką sugebame, tada tikrai galime

pasikliauti gelbstinčia malone. Viešpats visada yra pasiruošęs paguosti ir sustiprinti, išvaduoti nuo baimės ir paremti. Jis suteikia vilties ir duoda patarimų. Ateis diena, kai kiekvienas iš mūsų stos prieš Išpirkėją ir Teisėją, ir aš labai norėčiau tuomet būti pasiruošusi drąsiai pažvelgti Jam į akis ir pasakyti, jog mano darbai buvo teisūs, ir išreikšti savo dėkingumą už Jo kraują, pralietą dėl manęs. ■

Dirbu taip, kad galiu sau leisti į šventyklą vykti kas septynias savaites. Šią vasarą šventyklos svečių namai buvo remontuojami, tad ten nuvykti nepavyko. Kaip prailgo tas laukimo metas! Nepraėjo nė diena, kai negalvojau apie šventyklą. Niekas negalėjo nuslopinti mano ilgesio. Nepaliaudama žiūrėjau į savo šventyklos korteles, ypač į tas, kurias reikėjo užantspauduoti. Mąščiau, kad kortelėse užrašyti žmonės laukia, kol galiausiai vėl susitiks su artimaisiais.

Šventykloje susitinka visiškai skirtingi žmonės, tačiau jie visą savaitę tarnauja kaip vienas. Tai tobula proga tapti tolerantiškesniam, rūpestingesniam ir labiau mylinčiam. Šventykloje patiriame ramybę, galime atleisti kitiems, įskaitant save pačius, nes Dievą ir Jo Sūnaus meilę ten jaučiame labai aiškiai.

Iš šventyklos grįžtame akivaizdžiai pasikeitę. Pastebiu, kad sakramento ir kiti susirinkimai tampa dvasingesni. Pati puikiai galiu palyginti save su tuo, kokia buvau iki kelionės į šventyklą. Tampu ramesnė, santūresnė ir laimesnė. Randu daugiau tarnavimo galimybių bei jaučiu didesnę meilę savo broliams ir seserims. Man lengviau atminti, kad mūsų prigimtinis žmogus yra linkęs teisti ir smerkti kitų poelgius. Man lengviau atminti, kad Dievas myli visus Savo vaikus ir mato kiekvieno jų širdį.

Nė vienas nesame be nuodėmės. Mums visiems reikia atgailauti. „Kas iš jūsų be nuodėmės, tegul pirmas sviedžia į ją akmenį“ (Jono 8:7), – sakė

Pažvelkite į savo palaiminimus

Echa Vachtras iš Talino skyriaus

Estija

Mūsų kūne vienu metu gyvena ir prigimtinis žmogus, ir amžinasis dieviškasis žmogus. Amžinasis žmogus – tai Tėvo dalis, kuri viską žino. Tačiau prigimtinis žmogus suprasti ima tik tada, kai ko nors netenka.

Norėčiau su jumis pasidalyti trimis potyriais, kuomet tai aiškiai supratau.

Kiekvieną sekmadienį einu į Bažnyčią ir priimu sakramentą. Sakramento metu atnaujinu savo sandoras su Viešpačiu, atsigaučiu ir sustiprėju, kad geriau susitvarkyčiau su visais naujos savaitės iššūkiais. Priegero įprantame greitai, nes tai mus palaiko ir stiprina. Štai kodėl galime lengvai to imti nebevertinti.

O jei kurį sekmadienį negaliu nueiti į Bažnyčią, jaučiuosi kitaip. Jaučiu,

kad man trūksta kažko labai svarbaus. Malda ir Raštų studijavimas padeda išgyventi savaitę. Tačiau kai po savaitės priimu sakramentą, imu ryškiau ir stipriau jausti dėkingumą. Tuomet ir suprantu, koks tai didelis palaiminimas mums visiems.

Viešpats yra įsakęs mums dažnai rinktis drauge Jo vardu. Kai savaitės metu bent kartą susitinku su saviškiais, tai sekmadieniais jaučiu, kad dar turiu savyje ugnies. Galiu susitelkti ne tik į savo pačios „pasikrovimą“. Esu dėmesingesnė ir matau progų patarnauti. Matau, kam reikalinga šypsena, kam – apkabinimas, o kam reikia pasikalbėjimo apie mielus dalykus. Pastebiu, kad turiu džiaugtis ir tuo džiaugsmu dalytis.

Jėzus Rašto žinovams ir fariziejams, norėjusiems akmenimis užmėtyti paleistuvaujant sugautą moterį. Jei atleisime nusižengėliams, pajusime ramybę. Teisti – tai Dievo teisė.

Štai Kristus čia

Zanė Ceimerė

Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Rygos 1-ojo skyriaus Paramos bendrijos prezidentė

Viena iš mano mėgstamiausių giesmių – „Štai Kristus čia“ (angl. „This is the Christ“). Nuostabi šios giesmės melodija ir žodžiai verčia mane susimąstyti apie Jėzaus Kristaus apmokėjimą. Žodžius parašė apaštalas Džeimsas E. Faustas ir ši giesmė yra tarsi liudijimas apie Kristų.

Galiu įsivaizduoti vyresnįjį Faustą per sakramentą stovintį prieš susirinkusiuosius ir tariantį šiuos žodžius:

*„Skaitau žodžius karštos maldos,
išstartus Getsemanės kančiose.
Jaučiu Jo meilę, vertę Jo aukos.
Kiek kraujo Jis praliejo už mane?
Su tikinčiais džiugiu balsu
paliudyti galiu:
Štai Kristus čia.
Štai Kristus čia, ir Dievo Jis Sūnus,
mūs Gelbėtojas, Išpirkėjas mūs.
Štai Kristus čia, Guodėjas sielų Jis,
išpirkęs Meile mūs širdis.“*

Liudiju, kad Dievas yra gyvas ir veda Savo vaikus. Dėl Jėzaus Apmokančiosios aukos visi turime galimybę sugrįžti pas Jį, jei tik būsime ištikimi ir nepajudinami darydami gera. ■

Kai girdžiu šią giesmę, mano širdis prisipildo dėkingumo, o akys – ašarų, nes pajuntu didžią mūsų Gelbėtojo meilę man ir mums visiems. Mūsų mylimas Brolis atidavė už mane ir visus mano artimuosius gyvybę, kad galėtume kartu gyventi amžinai. Tas kentėjimas Jį vertė „drebėti iš skausmo ir kraujuoti iš kiekvienos poros, ir kentėti tiek kūnu, tiek ir dvasia“ (DS 19:18). Jis iškentė „visokius skausmus ir suspaudimus, ir gundymus“, prisiėmė netgi mūsų silpnybes (Almos 7:11–12). „Kiek kraujo Jis praliejo už mane?“

Tai, ką Jėzus su meile padarė dėl manęs, suteikia vilties ir stiprina mane kasdieniame gyvenime, kai tenka

Zanė Ceimerė

grumtis su įvairiausiomis pagundomis ir sunkumais. Tai moko mane būti kantresnę kitiems ir sau pačiai, nes žinau, kad, kaip pažadėta Etero knygos 12-ojo skyriaus 27-oje eilutėje, mūsų silpnybės gali būti paverstos stiprybėmis.

Esu labai dėkinga už kiekvieną dieną, kurią galiu praleisti čia, žemėje, ir kad galiu mokytis būti laiminga net ir sunkumų bei rimtų išbandymų sukuryje, augti ir tvirtėti dvasiškai, žengti mažus žingsnius link svarbiausio tikslo – amžinojo gyvenimo su savo amžinąja šeima. ■

Velykinės Svisų šeimos tradicijos

Deividas Č. Svisas

Buvęs Lietuvos apygardos prezidentas

Visada gera drauge su šeima susirinkti per šventes ir linksmai praleisti laiką, sustiprinti ryšius ir pasimokyti gerų dvasingų pamokų. Mūsų šeimoje Velykos įprastai būna būtent tokia šventė. Kūrybinga močiutė Svis

visada sugalvoja smagių staigmenų vaikams ir vaikaičiams. Kitų metų šventę ji pradeda planuoti iš karto, vos atšvenčiame Velykas. Visus metus kaupia kiaušinių lukštus. Kepdama kepinus ar šeimai gamindama kitus

patiekalus, ji kruopščiai praduria kiekvieno kiaušinio galą, iškrato jo turinį ir taip išsaugo sveiką lukštą.

Artėjant Velykoms kiaušinių lukštai pripilami konfeti ir apvyniojami spalvotomis servetėlėmis. Vaikaičiams patinka padėti ruošti kiaušinių lukštus ir dažyti margučius. Vėliau konfeti kiaušiniai ir margučiai išslapstomi [kieme] kartu su plastikiniais kiaušiniais, kuriuose yra staigmena.

Paprastai visa šeima susirenka šeštadienį prieš Velykas mūsų namuose. Prieš puotą skiriame laiko dvasinei minčiai ir padėkai už palaiminimus ir mūsų Gelbėtoją Jėzų Kristų.

Močiutės paruoštas gardus maistas jau laukia ant valgomojo stalo. Mūsų valgiaraštį sudaro kumpis, bulvių mišrainė, keptos šparaginės pupelės, krosnyje ką tik iškeptos bandelės ir

įvairios salotos. Suvalgius desertą: kelis sausainius, „braunio“ pyrago gabalėlį ir ledų, prasideda linksmybės. Pirmiausia mūsų kieme vaikiai ieško išslapstytų velykinių margučių. Mažieji pradeda 30 sekundžių anksčiau už kitus, o tada prie jų prisijungia visi vaikai ir ieško paslėptų margučių bei medžiuose kabančių staigmenų.

Išoriniame namo kieme velykinių kiaušinių ieško „vyresni vaikai“, tarp jų kartais būna net prosenelė. Jame išslapstyti konfeti kiaušiniai ir daugybė plastikinių ir tikrų margučių. Duodamas ženklas ir šėlsmas prasideda. Tikslas – surasti kaip įmanoma daugiau margučių, o jų ieškant galima ir kam nors į kaktą kaukštelėti konfeti kiaušiniu. Net mažyliai bando dalyvauti šiose šėlionėse. Didysis prizas

– plastikinis kiaušinis, kuriame paslėpta 20 dolerių kupiūra.

Po to veiksmas persikelia į vidinį kiemą, kuriame keli senelio pabalnoti ožiai laukia, kad jais galėtų pajodinėti mažesni vaikai. Leistinas jodinėtojo svoris negali viršyti 27 kilogramų, todėl kartais tenka nuvilti per metus ūgtelėjusius vaikus. Jau patyrę jodinėtojai trykšta entuziazmu, o vienas kitas nedrąsesnis vaikas žvilgsniu ar žodžiu šaukia: „Nuimkit mane nuo šios būtybės!“

Koks didžiulis palaiminimas yra šeima! Jėzaus Kristaus Evangelija teikia mums viltį, kad mūsų šeimos narių ryšys išliks amžinai. Esu įsitikinęs, kad anapus uždangos prisiminimai apie šias patirtis papildys mus džiaugsmo ir meilės. Įdomu, ar danguje bus kiaušinių ir konfeti? ■

Štai kiek radau!

Velykinės linksmybės

Deividas Č. Svisas su anūku

Kaip aš radau ramybę Kristuje

Irina Vlasenko

Čerkasų skyrius, Ukrainos Kijevo misija

Apie Dievą man pasakojo šeimos nariai – mano mama ir močiutė. Lankydamasi pas močiutę girdėdavau ją skaitant Bibliją. Mano motinai buvo priekaištaujama, kad jos motina tikėjo Dievą. Tuo metu tikintieji bijojo atvirai lankytis bažnyčioje. Namie mama apie Dievą kalbėdavo atsargiai.

Užaugusi palikau tėvų namus ir persikėliau į kitą miestą. Kartais lankydavusi ortodoksų bažnyčioje, nes jaučiau poreikį bendrauti su Dievu. Žiūrėdavau į ikonas, degdavau žvakės ir maniau, kad taip bendraujama su Dievu.

Gyvendami dvidešimtojo amžiaus devyniasdešimtaisiais patyrėme daug nerimo ir sąmyšio. Patyrėme visuomenės pagrindo sunaikinimą. Šalyje viešpatavo ekonominė krizė. Neteikome įprastų socialinių ryšių, darbo, konstitucinių garantijų ir vidinės ramybės.

Vieną 1997-ųjų žiemos vakarą mus aplankė Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios misionieriai. Misionieriai paliudijo, kad Jėzus Kristus gyvas ir mus myli. Širdyje pajutau šilumą ir ramybę.

Per misionierius įgijau liudijimą, kad Jėzus yra Kristus, ir priėmiau Viešpaties

Irina Vlasenko

kvietimą: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti, ir Aš jus atgaivinsiu“ (Mato 11:28).

Problemos šeimoje, finansinis nesaugumas, mano ir vaikų ligos kėlė man daug streso. Ieškodama pusiausvyros gyvenime pasikliviau Viešpačiu.

Jėzus vedė mane pro išorinio pasaulio neramumus. Kartais patiriami sunkumai atrodė nepakeliami. Visgi buvau ne viena, nes Viešpats buvo šalia.

Ieškodama paguodos Raštuose, radau pasakojimą apie Mokytoją ir Jo mokinius, atsidūrusius audringoje

jūroje. „Pakilo didžiulė vėtra ir bangos daužėsi į valtį taip, kad ją jau sėmė. Jėzus buvo valtys gale ir miegojo ant pagalvės. Mokiniai pažadino Jį, šaukdami: „Mokytojau, Tau nerūpi, kad mes žūvame?“ Pabudęs Jis sudraudė vėją ir įsakė ežerui: „Nutilk, nusiramink!“ Tuoju pat vėjas nutilo, ir pasidarė visiškai ramu“ (Morkaus 4:37–39).

Žinau, kad Kristus turi galią nuraminti visokias audras – tiek jūroje, tiek mūsų gyvenime. Jėzus darė, ką galėjo, kad paguostų Savo mylimus mokinius.

Viešpats išmokė mane ieškoti ramybės – vidinės ramybės. Mintyse, baiminantis dėl ateities ir prisimenant praeitį, neįmanoma rasti nei tylos, nei ramybės. Patiriant tiek daug nerimo ir emocinės suirutės, yra galybė priežasčių neatleisti, įsižeisti ar teisti kitus. Kai mūsų siela ilsisi, galime įžvelgti, kad visa tai laikina.

Prieš pat nukryžijimą Kristus mums padovanojo ramybę: „Aš palieku jums ramybę, duodu jums savo ramybę. Ne kaip pasaulis duoda, Aš jums duodu. Tenebūgštuoja jūsų širdys ir teneišsigąsta“ (Jono 14:27).

Tam, kad gautume Kristaus ramybę, turime patirti vidinę ramybę. Tuomet esame pasiruošę priimti Dievo valią, Dievo žodį ir Dievo meilę. Tyloje auga mūsų pasitikėjimas Viešpačiu. Tyloje galime atsiverti, nors ir patiriame nusiylimų. Tyloje galime atgailauti. Tyloje ir atgailaujant mūsų širdis pripildo

Šventoji Dvasia ir begalinė Dievo meilė. Tuomet ateina ramybė. Ta ramybė, kurią mums paliko Jėzus.

Žinau, kad dvasios ramybė ateina iš Viešpaties Jėzaus Kristaus. Žinau, kad Kristus geba nuraminti visas mūsų gyvenimo audras. Žinau, kad po audros visuomet būna visiška ramybė. Žinau, kad tyla ir širdies harmonija ateina per tikėjimą Dievu. ■

Kaip prasideda tikėjimas

Viktoras Šaporda

Čerkasų skyrius, Ukrainos,
Kijevo, Moldovos misija

Kažkuriuo gyvenimo laikotarpiu daugelis žmonių susimąsto apie gyvenimo prasmę, iš kur esame atėję, kas ir kodėl skatina žmogų gyventi...

Atsakymas į daugybę žmogui kylančių klausimų gali būti paprastas žodis „tikėjimas“. Tiksliau, ne pats žodis, o jo reikšmė, jo esmė ir šioje esmėje glūdinti galia.

Nepriklausomai nuo to, ką žmogus daro kažko tikėdamasis, jo pastangos kyla iš tikėjimo ir vylimosi to, kas nėra matoma, tačiau ko yra trokštama.

Tikėjimas, apie kurį noriu kalbėti, yra tikėjimas Dievu, Jo Sūnumi Jėzumi Kristumi ir Šventąja Dvasia, kurie atskleidžia sugrąžintosios Evangelijos pilnatvę, kaip ir bet kokią kitą dieviškąją tiesą. Toks tikėjimas tikrai gali visiškai įgyvendinti žmogiškojo proto

lūkesčius, nes nėra nieko neįmanoma tam, kurio tikėjimą įgyvendina Gelbėtojas Jėzus Kristus.

Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, atėjo į žemę laikų pilnatvėje ir Savo pavyzdžiu parodė kelią į išgelbėjimą visiems, kurie Juo tikėjo. Perėjęs per netikėjimą ir patyčias, patyręs nesuvokiamą fizinę ir dvasinę kančią, kilusią dėl žmonių nuodėmių, Jis buvo nukryžiuotas ir trečią dieną prisikėlė Savo tobulos meilės didingume.

Jis paėmė pasaulio nuodėmes, taip mus visus išpirkdamas ir per Savo meilę tapdamas mūsų tikėjimo padėjėju ir užtarėju įstatymo akyse.

Viktoras Šaporda

Visa tai tam, kad aš ir jūs galėtume gauti tai, apie ką svajojame, kad be prievartos veiktume savo valia pagal mūsų tikėjimą. Tačiau kaip prasideda toks tikėjimas?

Viename iš Pauliaus laiškų Naujajame Testamente parašyta: „Taigi – tikėjimas iš klausymo, klausymas – iš Dievo žodžio“ (Romiečiams 10:17). Vadinasi, išgirdus „Dievo žodį“ mumyse turi keltis kas įvykti. Tačiau kaip?

Mormono Knygoje pranašas lygina „Dievo žodį“ su sėkla: „Dabar, prilyginkime žodį sėklai. Dabar, jei skirsite vietą, kad sėkla galėtų būti pasodinta jūsų širdyje, štai, jei tai tikra sėkla, arba gera sėkla, jei jos neišmesite lauk savo netikėjimu, pasipriešindami Viešpaties Dvasiai, štai ji pradės brinkti jūsų krūtinėje“ (Almos 32:28). Turint sėklą reikalinga dirva jai pasėti. Tokia dirva ar vieta gali tapti mūsų paruošta širdis ir protas.

Kas būna, jei stengiamės tai daryti? Anot pranašo žodžių, jei tai gera sėkla ir jei dirva paruošta ir vaisinga, „ji [sėkla, arba Dievo žodis] brinksta ir dygsta, ir pradeda augti“ (Almos 32:33).

Tačiau net gerai sėklai augti reikia ne tik gerai įdirbtos dirvos, bet ir palankių sąlygų. Todėl mums reikia šalintis visko, kas gali pakenkti mūsų tikėjimo augimui, ir ieškoti to, kas teigiamai veikia jo augimą.

Palankios sąlygos gali būti sudarytos namuose. Namų aplinka

labiausiai palanki tikėjimui priimti. Evangelijos žodžiai geriausiai priima-
mi juos studijuojant su šeima. Nėra
geresnės vietos nei namai studijavi-
mui ir tikėjimui priimti. Tai vieta, kur
dedamas tikėjimo, kurį turint vyksta
stebuklai, pagrindas.

Joks stebuklas yra tikėti ir visa esy-
be žinoti tai, ko negalėjai įsivaizduoti
tol, kol neatlikai mažyčio bandymo
leidamas (t. y. tikėdamas) mažai
sėklai (t. y. žodžiui) išaugti į pažinimo
medį su amžinojo gyvenimo vaisiais.

Tai Viešpaties pažadas: „Bet tą,
kuris tiki tuo, ką kalbėjau, aš aplan-
kysiu savo Dvasios pasireiškimais,
ir jis žinos ir paliudys. Nes mano
Dvasios dėka jis žinos, kad tai yra
tiesa; nes tai įtikinėja žmones daryti
gera“ (Etero 4:11).

Kartą Pastarųjų Dienų Šventųjų
Jėzaus Kristaus Bažnyčios narys
paklausė manęs, tuomet dar ne bažny-
čios nario: „Ar norėtum daugiau suži-
noti apie Dievą?“ Panašių klausimų
esu girdėjęs ne kartą, tačiau nuo tos
dienos žodis „Dievas“ išnirdavo mano
mintyse kasdien ir paruošė mano širdį
tikėjimo sėklai. Tai nutiko būtent iš
Dievo žodžio klausymo.

Kažkada tikėjau, kad Jėzus Kristus
yra mano Kūrėjas ir Gelbėtojas, ir
Jį priėmiau – Jis mano tikėjimo įgy-
vendintojas. Dabar jau žinau, kad Jo
Apmokėjimas teikia ramybę, gijimą
ir džiaugsmą žemiškajame gyvenime,
kuris peraug į amžinybę, jei nesiliau-
siu laikęsis Jo įsakymų.

Žinau, kad mano jėga yra ribota,
tačiau Dievo galia iš tiesų beribė.
Žinau, jog Dievas yra mūsų Tėvas, kad
Viešpats Jėzus Kristus yra mus mylintis
Gelbėtojas, kad šiomis paskutinėmis
dienomis Jie sugrąžino Evangelijos
pilnatvę per Pranašą Džozefą Smitą.
Šventoji Dvasia gali tai patvirtinti kiek-
vienai nusižeminusiai širdžiai ir atgai-
laujančiai dvasiai. ■

Džiaugsmas yra Jėzuje Kristuje

Olga Prokopovič

Vinycios skyrius, Kijevo misija

Mormono Knygoje skaitau apie
džiaugsmą (2 Nefio 2:25).

Jaunam ir sveikam džiaugsmas yra
natūrali ir savaime suprantama būse-
na. Tačiau laikui bėgant ir netenkant
sveikatos, žodis „džiaugsmas“ gali
tapti svetimas.

Per 19 narystės Bažnyčioje metų
įsitikinau, kad galima būti laimingam
ir džiaugtis nepaisant aplinkybių.
Išmokau džiaugtis tiek dideliais, tiek
mažais dalykais: galėdama girdėti
paukščių giesmes, užuosdama gėles,
apkabindama savo tris anūkus. Visgi
didžiausią džiaugsmą man kelia suvo-
kimas, kad esu nupirkta už didelę
kainą. Šis džiaugsmas yra Jėzaus
Kristaus dovana. Jo gimimas, gyve-
nimas ir pavyzdys, Kalvarijos kryžius
ir stebuklingas prisikėlimas pripildo

mano širdį begalinio dėkingumo ir
džiaugsmo. Gyvenimo išbandymus
priimu ne kaip bausmę, o kaip paty-
rimą, kuris sustiprins mano tikėjimą
ir padės kitiems.

Šiandien mano širdis džiūgauja, nes
mano mama, dukterė ir jos visa šeima
gyvena Evangelijoje, nes vyriausiasis
anūkas pradėjo tarnauti šventykloje,
o jo jaunesnieji sesuo ir brolis labai
mėgsta skaityti Raštus ir dainuoti pra-
dinukų daineles.

Nors beveik netekau regos, žinau,
kad mano Išpirkėjas gyvas. Jis teikia
man stiprybės, džiaugsmo ir amžinojo
gyvenimo viltį. ■

*Olga Prokopovič su jauniausiuoju
anūku Nazaru*